

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

f. eks. tilsætning af vitaminer og mineraler til bestemte levnedsmidler for at sikre forbrugerne disse vigtige næringsstoffer. Efter den almindelige bestemmelse i § 21 kan regler om forskellige varegrupper udformes på en sådan måde, at ønsket om f. eks. at producere visse varer med et mindre sukkerindhold end normalt kan imødekommes. Også det stigende forbrug af fedtstoffer kan gøre det ønskeligt at åbne mulighed for i et vist omfang at erstatte visse fedtstoffer med andre, som ikke har tilsvarende skadelig virkning i organismen. Det må være en almen interesse, at reglerne om de enkelte levnedsmidlers indhold udformes på en sådan måde, at en ønskelig produktudvikling og et frit forbrugsvalg ikke unødigt stækkes; både forbrugerinteresser og erhvervsinteresser tilsiger imidlertid, at der også i fremtiden må være regler, som fastlægger visse kvalitetsstandarder for de forskellige levnedsmidler.

Der er her en nær sammenhæng med reglerne om levnedsmidlernes betegnelse og mærkning. Heller ikke på dette punkt kan en moderne levnedsmiddelovgivning indskrænke sig til et blot afværgende forbud mod vildledende angivelser m. v.; der er også behov for, at der meddeles positive oplysninger. Med den stigende interesse for levnedsmidlernes ernæringsmæssige egenskaber vil det være ønskeligt, om der kunne fastsættes mærkningsregler herom, således at forbrugerne nogenlunde let og direkte kan sammenligne de forskellige varer.

Behovet for positive oplysninger kommer klarest frem ved de varer, som sælges til forbrugerne i lukkede detailpakninger. Denne salgsform er i sig selv hensigtsmæssig og vinder stadig stigende udbredelse, men den indebærer altid en begrænsning af forbrugers mulighed for at foretage en direkte bedømmelse af varen inden købet. Forslagets § 25 indeholder generelle krav til mærkningen af færdigpakkeede levnedsmidler med en række forskellige oplysninger. Fra erhvervsiden er der fremkommet ønske om, at disse bestemmelser fik form af en generel bemyndigelse for ministeren til at fastsætte de nærmere mærkningskrav ved bekendtgørelser. Fra forbrugersiden er der lagt tilsvarende vægt på at bevare konkrete bestemmelser i selve lovtæksten. Jeg har fundet det rimeligt

gennem udformningen af forslagets § 25, stk. 1, at tilkendegive lovgivningsmagtens principielle opfattelse. Jeg er dog ligesom både erhvervslivets og forbrugernes organisationer ganske klar over, at en nærmere afgrænsning er nødvendig med hensyn til de varer, hvor mærkningskravene skal gælde fuldt ud; f. eks. er mærkningsbehovet næppe helt det samme for langvarigt holdbare varer og for letfordærlige varer — ligesom nogle typer af levnedsmidler sælges i så små portioner, at der i praksis ikke er plads på pakningen til alle de krævede oplysninger. En nærmere fastlæggelse af undtagelserne fra § 25, stk. 1, må ske ved bekendtgørelser og efter forhandlinger med både forbrugere og erhverv.

Også bestemmelsen i forslagets § 24, stk. 2, om, på hvilke sprog de foreskrevne oplysninger kan kræves meddelt, har givet anledning til diskussion. Hvis oplysningerne skal have nogen værdi, må de gives på et sprog, forbrugerne har mulighed for at forstå. Men det er også klart, at et generelt krav for alle levnedsmidler om, at mærkningen kun må udføres på dansk, næppe bør gennemføres. Et sådant krav ville på flere måder kunne få helt uacceptable virkninger for betydelige dele af erhvervslivet, og det ville for forbrugerne kunne indebære en uacceptabel begrænsning af det fri forbrugsvalg, hvis virkningen blev, at forskellige levnedsmidler, der indføres i forholdvis små mængder, eventuelt helt ville forsvinde fra markedet.

Det står klart, at levnedsmiddeloven ikke kan indeholde alle de nødvendige regler om levnedsmidlerne. For at levnedsmiddelovgivningen skal kunne fungere, må selve loven udformes som en ramme, og de nærmere regler må fastsættes administrativt i bekendtgørelser, der tværgående regulerer f. eks. anvendelsen af tilsætningsstoffer, emballering og mærkning af færdigpakkeede levnedsmidler osv., eller som fastlægger mere konkrete regler om de enkelte levnedsmidlers indhold, sammensætning og mærkning m. v. Allerede den gældende levnedsmiddelov indeholder principielt meget vidtgående bemyndigelser for ministeren til at fastsætte sådanne bestemmelser administrativt, og det samme er i en ikke mindre grad tilfældet for de tidligere nævnte særlige love, som gælder for den store gruppe af animalske